

CHUDÁ SELKA ŠLA DO LESA NA STLANÍ. HRABE, hrabe a tu vidí najednou do kola stočeného bílého hada; i mohla ho snadno zabít, ale ona by to byla pro celý svět neudělala, vždyť to byl bílý had a ten přináší štěstí. Vzala tedy košinku, položila ji až k němu samému a myslila si, kdyby bylo možná, že by ho hráběmi do koše smýkla a s sebou domů odnesla. A hle! ono se to jak náleží podařilo; had vklouzl do koše a do stlaní se zahrabal. S radostí nesla ho selka domů, a sotva do dveří vkročila, vypravovala muži, že si přináší štěstí. Muž vzal čistou košinku, položil vedle ní podušku a potom hada ze stlaní vyndal, na podušku položil a postavil na pec. Od každého jídla, co na stůl přišlo, dostal také had na misku a oba se o nalezence starali jako o vlastní dítě, jež ale neměli. Co byl v domě, šlo jim také opravdu všechno dle vůle, a brzy si z nouze pomohli.

Již měli hada pět let, tu se jednoho dne ozve při snídání s pece hlas: „Táto, když jste si mě vzal na starost, tak mě musíte také oženit.“

„Nu, pro mne, já tě ožením,“ odpověděl sedlák, který si pomyslně, že to hadův hlas. „Ale kteroupak bys rád?“

„Žádnou jinou, než Bělu, dceru knížete,“ odpověděl had, „jen tam hned jděte a namluvte mi ji.“

Sedlák se po snídání ustrojil do svátečních šatů a šel namlouvat nevěstu pro hada.

„Ale muži,“ řekla venku selka, „kněžna si ho nebude chtít vzít.“

„Ať dělá co chce, já mu to po vůli udělat musím, sice by se nám pomstil,“ řekl sedlák a ubíral se bez dalších řečí k městu, kde přebýval kníže, jehož dcera byla krásná Běla.

Když přišel do zámku, dal se u knížete ohlásit a v malém

okamžení byl veden od služebníka do velké síně, kde seděl kníže, jeho choť a krásná Běla, jejich dceruška. Sedlák se knížeti poklonil a beze všeho ostýchání poselství vyřídil.

Kníže se zamyslel, kněžna se lekla, ale Běla, která u okna seděla a předla (tenkrátě přádávaly ještě i knížecí dcery), zasmála se a řekla: „Vyříd' tvému synu, bílému hadu, že si ho vezmu, když přijede na svatbu po zlaté silnici, na granátovém voze se stříbrnými koly a s diamantovými zákolníky. Zapřaženo musí být čtvero bílých koní s perlovým náčiním. Když tak přijede, bude svatba.“

Sedlák si myslel, že to syn jeho nedokáže, než poděkoval knížecí dceři za odpověď a šel domů.

Přijda do sednice, řekl hadu, co mu Běla odpověděla.

„Děkuju ti, tatíčku, za vyřízení,“ pravil had, „ráno se s mamičkou ustrojte, pojedem na oddavky.“

Sedlák maje pevnou důvěru v slova hadova, opravdu se na ráno přichystal. Sotva Pánbůh den da', vstala selka a chystala snídání. Po snídání, když se ustrojili, zaslechnou řechtot koní, a když vykouknou okénkem ven, vidí na dvoře granátový vůz se stříbrnými koly a s diamantovými zákolníky, zapřaženo je čtvero bílých koní jak labutí s perlovým náčiním. Všecko bylo tak krásné a tak se to lesklo, až oči pocházely. Sedlák vzal hada s košem, a když vyšli na dvůr, chtěla selka dozadu na vůz vlézt, protože byl vnitřek samé zlaté polštáře. Ale had povídal: „Mamičko, kampak myslíte? Sedněte si jen na ty polštáře a mne položte vedle sebe. Tatíček nás poveze.“

Tu teprv selka poslechla a na pěkné podušky sedla, položíc hada s košem vedle sebe. Sedlák vylezl na kozlík, vzal do ruky vodidla a již jeli. Za dvorem se začala zlatá silnice a po takové šlo to až do zámku. Běla se dívala oknem, a když viděla, že jede had opravdu po zlaté silnici na granátovém voze, musila se strojit do svatebních šatů. Matka plakala, otec jí lál, že však tomu chtěla, musela

mlčet. Ženich přijel, přijeli hosté a svatba se slavila v zeleném háji. Pili, jedli, byli veselí, jen nevěsta plakala a ženich tiše ležel na bílých poduškách. Přišla noc, nevěsta musela jít do svatební komory s ženichem spat. Zahrabala se do kyprých podušek a pokryvku stáhla strachem a hrůzou až přes hlavu.

Tu prosí ženich: „Bělíčko, prosím tě, obrať se ke mně!“ Hlas jeho byl tak měkký, lahodný a pohnutlivý, že Běla jinak nemohla, než pokryvku s očí stáhnout a k hadu se obrátit. Ten prosí zase: „Bělíčko moje, prosím tě, obejmi mne!“

Běla se trásla, ale obejmula ho.

Tu prosí po třetí: „Bělíčko, ženo drahá, polib mne!“ S hrůzou zamhouřila Běla oči a políbila hada. V tom okamžení cítí se v náručí, a když oči otevře, potká se oko její s láskyplným zrakem krásného muže.

Ráno když se mladí manželé probudili, chtěl muž hadí kůži zase na sebe oblékat, ale Běla ho prosila, aby to nečinil a s ní raději v své postavě mezi hosti šel a rodičům se ukázal.

Odpověděl jí na to muž: „Vidíš, Bělo, já jsem okouzlen, a kdybych tu hadí kůži na sobě neměl a ona se mi někde ztratila, musel bych v tom okamžení od tebe pryč a ty bys byla od té chvíle nesmírnými bolestmi trápena a snad bychom se do smrti více neshledali. Proto si toho ani nežádej, chceš-li se mnou ještě déle žít.“

„Nestarej se, srdce moje, já tu kůži někam schovám, kde ji žádný nenajde a odkud se neztratí. Jen ji, prosím tě, na sebe neber.“

Mladý muž miloval svou Bělu z celé duše své; nechal se tedy lehko přemluvit a hadí kůži jí odevzdal. Běla ji dala zatím pod podušku a honem se ustrojila, nemohouc se dočkat, co řeknou rodiče a hosté, až si přivede tak hezkého muže.

Právě seděli všickni u stolu, kníže s kněžnou, sedlák se selkou, a jen nahoře bylo místo ponecháno pro nevěstu a pro ženicha. Tu se dvěře otevrou a do nich vkročí Běla s mužem krásným, že mu nebylo daleko široko roveň. Kníže a kněžna ho líbali a sedlák i selka mu tiskli ruce, pravíce mezi sebou: „My věděli, že si na něm štěstí dochováme.“ Nyní byli svatebníci teprv hodně veselí, jenže to dlouho netrvalo. Najednou cítí Běla horké políbení na levém líčku, slyší bolný vzdech a ženich byl ten tam. Žádný nevěděl, co se to stalo, a každý zůstal na svém místě sedět jako omráčený. Jediná nevěsta tušila, co se stalo, vyskočila, běžela do komory, prohledala postel, ale kůže se ztratila a nebyla nikde k nalezení. Tu teprv si Běla vlasy s hlavy trhala, naříkala a bědovala, že je příčinou svého neštěstí. K tomu cítila v srdci takovou bolest, takovou ouzkost, že s místa na místo běhala a nikde pokoje nenalezla. Nemohouc to déle vydržet, oblekla na sebe poutnický šat, svěřila rodičům, co ji trápí, a rozžehnavši se s nimi, šla do světa hledat svého ztraceného muže.

Chodila se svou bolestí dlouho po světě, zchodila si nohy do krve, vyplakala tvář do bleďa, a přece nenašla svého miláčka. Jedenkráte přijde k malé studánce, nad níž byla rozvěšená velká vrba, která jako prostovlasá děva, když se do řeky na svůj obraz dívá, v malé studánce se zhlížela. Dlouhé, tenké větve visely jí od hlavy dolů jako pletence vlasů. Pod tu vrbu sedla Běla a usnula. I cítí, jako by ji někdo vzal za ruku, a když se probudí, vidí před sebou paní celou bílou, ale tváře tak spanilé, že se nemohla na ni dost vynadívát, a neustále přemejšlela, kde jí podobnou již byla viděla.

„Vstaň, dcero má, a poslechni, co tobě řeknu,“ pravila paní k Běle.

Běla sedla vedle paní, ale divně jí to projelo srdce, neboť bylo jí, jako by slyšela hlas svého muže.

„Věz, že jsem matka tvého ztraceného muže; moje obydlí je v této vrbě, ale mé království je rozsáhlé a bohatství veliké. Já musela svého syna od sebe pustit a umínila si, že ho udělám králem na zemi. Nemohla jsem jej však na zemi chránit, an moje moc tak daleko nedosahuje, a on od zlé čarodějnice zaklen byl v bílého hada. Sedlák ho vzal do svého domu a tvoje láska jej kouzla zbavila. Nikdy by se byl od tebe neodloučil, kdybys ho nebyla přinutila hadí kůži svléknout. Čarodějnice toho opět použila a kůži, kterou jsi zapomněla pod podušku, vzala a spálila. Tu chvíli octnul se princ v svém království, které jsem mu dala, přitom ale ztratil pamět a vzal si jinou paní, kterou nemiluje, a lid rád nemá. Město, kde bydlí, není daleko odtud, a miluješ-li syna mého opravdu, dám ti radu, jak bys opět k němu přijít mohla.“

„Ó matko!“ řekla Běla a slze jí tekly po tvářích. „Ty pravíš, zdali ho miluji? Pro koho snáším tolik bolesti? Pro koho chodím po světě zarmoucená až k smrti? Kdybych nedoufala, že ho přece někde najdu, dávno bych si smrt byla udělala. Ale co, nebudu-li se mu líbit, jsouc tak ztrápená, bledá a umořená?“

„O to se nestarej, dcero má, to se nestane,“ těšila ji paní. „Nejdříve se vykoupej v této studánce a potom udělej, co ti povím.“

Nato paní ve vrbě zmizela a Běla se koupala. Ale jak užasla, když se ve vodě zhlížela a spatřila na sobě tu krásu, jakou měla v den svatební! Opět se paní vrátila, dala Běle jiný šat, a když se tato do něho ustrojila, podala jí ještě zlatou přeslici, na jejímž kůželi byl hedvábný len perlami otočen, k tomu stříbrné vřetánko s diamantovým přeslenem a řekla:

„S tím sedneš na náměstí a budeš přisti; královna půjde kolem a bude to chtít koupit, ty jí to ale nedávej za žádné peníze, až přivolí, že ti daruje, co si od ní vyprosíš. Zejtra přijď opět sem.“

Běla poděkovala laskavé matce a šla s radostí do města. Na náměstí se posadila mezi jiné prodavačky, postavila vedle sebe přeslici a začala příst. Lidé se sbíhali a nevěděli, nač mají dříve hledět, zdali na krásnou přadlenu, anebo na její přeslici a vřetánko. Tu se táhne po městě, jako pávice, hrdá královna, a když vidí lidi stát v kupě, pošle svého panoše, aby se šel podívat, co tam nového. Panoš se vrátil a vypravoval královně, co viděl. Všetečná královna přistoupila také blíže, a když spatřila zlatou přeslici, stříbrné vřetánko s diamantovým přeslenem, hned se jí toho zachtělo. Ptala se přadleny, není-li to na prodej. Ale přadlena, že ne.

„Dám ti peněz za to, co budeš chtít,“ řekla zase královna.

„To není za žádné peníze, milostivá královno!“ odpověděla přadlena.

„Co tedy za to žádáš?“

„Nechte mne jednou s králem spát, a je to všechno vaše,“ pravila přadlena a očekávala s nedočkavostí odpověď.

Chvíli se královna rozmejšlela, potom jako by se na něčem ustanovila, řekla. „Buď si tedy, večer přijď na hrad.“

Nato odevzdala Běla královně zlatou přeslici a stříbrné vřetánko a potom čekala s touhou, až slunce zajde, by směla jíti na hrad.

Byl večer a ona pospíchala k hradu. Sloužící ji pustili hned ke královně, kteráž vzala Bělu mlčky za ruku a skrze několik pokojů ji dovedla do královské ložnice. Král již spal; dlouho se dívala ztrápená žena do milené jeho tváře, ale potom se tiše sehnula a políbila jeho ústa, oči a čelo. Než král se neprobudil, ani když ho těmi nejsladšími slovy volala, ani když naříkajíc slzami lože kropila. Byl den, ona musela pryč, a od krále jediného slova neslyšela. Smutná přišla k vrbě, kde ji paní očekávala.

„Neplač, dcero, a nezoufej,“ pravila k ní; „ono se ti jistě po druhé podaří. Zde máš košíček květin, sedni opět na náměstí a dělej věnec; královna ho bude zase chtít, ale nesmíš jí ho dát, leda by ti udělala, co si od ní vyprosíš.“

Běla vzala košíček ze zlatých proutků upletený a s podivením se dívala na květiny. Listy a stopky byly ze zlata a stříbra a květy z barevného drahého kamení. Co svět světem stojí, takového kvítí na něm nevyrostlo! – S novou nadějí ubírala se ubohá žena k městu, opět se na předešlé místo usadila a začala vít věnec. Bylo-li první den diváků, bylo jich druhý den jednou tolik a královna mezi nimi. Jisto, že se jí zachtělo drahého věnce ještě více než zlaté přeslice; hned se ptala zase květinářky, co žádá za ten věnec.

„Milostivá královno! Za peníze není, jestli mne necháte ale s králem spát, dám vám ho.“

Bez rozmejšlení svolila královna a Bělu na večer do hradu objednala. Ubohá prosila bohy, aby alespoň jedno slovo s miláčkem svým promluvit mohla; ale když přišla do hradu a královna ji do ložnice královny dovedla, spal král jako předešlou noc a ani líbání, ani nárek a prosby nebyly s to, aby jej z tvrdého spánku probudily.

Zarmoucenější než předešlý den šla Běla k bílé paní, jejížto laskavá slova ji poněkud potěšila. Chvíli ji nechala matka odpočinout, pak jí položila do klína drahý kment jako ze zlaté pavučiny utkaný a drahými perlami vyšíváný a řekla: „Ty šaty vezmi na sebe a posad se navečer k hradu. Královna tě uvidí a opět je bude chtít. Snad se ti tenkrátě pošťestí, čeho si žádáš. Ale třeba bys svého cíle došla, nezapomeň ani ty, ani muž tvůj na tuto vrbu; mějte ji vždy v uctivosti a dobře se vám povede; neboť, dokud bude strom ten zelený, bude vás matka od zlého chránit.“ Po těch slovech políbila paní Bělu na čelo a ztratila se.

S večerem seděla již Běla u hradu a za malou chvíli šla

tudy královna se svou pannou. Ó jak by nebyla zatoužila po skvostných šatech, když byla tak tuze chtivá. Běla je však jináče nedala, než za jednu noc s králem. Královna jí to ihned dovolila a v srdci se bláhové děvečce vysmála.

Komorník králův spával vedle královské ložnice, v níž slyšel po dvě noci usedavý pláč a vzdychání; i nemohl si to nijak vysvětlit a umínil si, že se krále na to zeptá. To také třetí den udělal; král se tomu velice podivil, ale nechtěl tomu naprosto věřit. Konečně když se na to komorník zapřísáhl, zamyslíl se král a celý den o tom rozjímal. I vzpomněl si najednou, že mu již po dva dni královna sama večerní nápoj strojívá a k pití jej nutí. To mu bylo jaksi podezřelé, i uzavřel při sobě, že si dá večer dobrý pozor. Tak jako oba ty večery přinesla královna po třetí sama koflík s nápojem, král ale pořád otálel a najednou zvolal: „Neslyšíš nic? Mně se zdá, že je na hradě hrozný křik.“

Královna přiskočila k oknu a král vlil zatím nápoj za nádra a šťastně královnu ošidil. Nato šel do své ložnice, dychtiv, co se bude dále díti. Nedlouho potom otevřely se dvěře, královna přišla až k loži; vidouc ale, že král spí, tiše odešla, přivedla do ložnice Bělu a dvěře za ní opět zavřela. Od stropu dolů visela alabastrová lampa a bledou září osvětlovala tichou komnatu.

Král pootevřel malounko víčka, když ale tak krásnou paní, jížto nepoznal, k sobě přicházeti viděl, zamhouřil je zase a poslouchal, co bude říkat.

„Ach, naposled již k tobě přicházím, manžele můj drahý,“ šeptala Běla hlasem tak bolestným, že se králi srdce zachvělo. „Jestli mne i tenkrát oslyšíš, musím s mou bolestí od tebe a smrtí zahynu. Jen jednou pohledni na tvou Bělu, jen jediné slovo k ní promluv, miláčku můj!“ Tak šeptala a políbila vroucně ústa králova.

Tenkrát neprosila nadarmo! Jako první laskavé políbení Bělinčino kouzelné vazby jeho svléklo, jimiž tělo jeho

spoutáno bylo, tak strhlo i nyní tuhou roušku, jíž mysl jeho zakryta byla, že nepoznal hned milenou ženu svou. Kdo by se ptal, jestli byli manželé rádi, že se našli?

Ráno přišla královna pro Bělu, ale zůstala omráčena státi, vidouc ji v náruči králově. Jako vzteklá saně chtěla se na ni vrhnout, ale král dosáhl meče a jedním rázem odměnil zlé ženě za všecko.

Nejprvnější cesta manželů byla k vrbě, kde děkovali neviditelné matce za její lásku, a vrba se zachvěla, studánka zašuměla, jako by vzdechly bolestně nad tím, že odpovědět nesmějí. Druhá cesta byla k Bělinčiným rodičům, kteří své děti znova narozené k srdci přitiskli. Prodali knížetství a šli s dcerou, ale sedlák a selka také v samotě nezůstali, ti šli též se synem, kterého si vychovali.

Do smrti jim zůstala vrba u studánky svatou a Běla nepředla na jiné vřetánko než na stříbrné s diamantovým přeslenem.